

РЕШЕНИЕ

№ 429

гр. Шумен , 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XVII-И СЪСТАВ в публично заседание на девети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Надежда Д. Кирилова

Секретар:

Т. Б. Д.

като разглежда докладваното от Надежда Д. Кирилова Административно наказателно дело № 20203630201503 по описа за 2020 година

Настоящото производство е образувано на основание чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 20-0869-001909 от 12.06.2020 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Шумен, с което на С. Г. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Върбица, обл. Шумен, ул. „Септемврийско въстание“ № 43 са наложени следните административни наказания, съответно: **1.** „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП за нарушение по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП; **2.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП; **3.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП; **4.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП; **5.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „г“ от ЗДвП и **6.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „д“ от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно и недоказано, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В проведените по делото съдебни заседания, жалбоподателят редовно призован, се явява лично и с упълномощен процесуален представител, като поддържат жалбата на изложените в нея съображения, както и излагат допълнителни мотиви в тази насока. В представените писмени бележки процесуалния представител на жалбоподателя излага подробно допълнителни мотиви за незаконосъобразност и неотговарящо на обективната действителност наказателно постановление, като моли съда да отмени изцяло обжалваното наказателно постановление. Освен това претендира да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

Процесуалният представител на ОД на МВР - Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН, оспорва жалбата и моли съда да отхвърли същата като неоснователна и да потвърди изцяло обжалваното наказателно постановление. Със съпроводителното писмо и в съдебно заседание претендира да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН. Освен това, претендира в случай, че жалбата бъде уважена изцяло или частично, да бъдат намалени присъдени разноски за адвокатски хонорар, на основание чл. 63, ал. 4 от ЗАНН предвид прекомерност и липса на фактическа и правна сложност.

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл. 84 от ЗАНН, във вр. чл. 320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. Г. Д. притежавал свидетелство за правоуправление на моторно превозно средство за категории „А“, „М“, „С“, „DE“, „B“, „D“, „AM“, „ТКТ“, „BE“ и „CE“, издадено на 12.11.2011 г.

Жалбоподателят С. Г. Д. на 04.06.2020 г. в гр. Шумен управлявал товарен автомобил, марка „Мерцедес“, модел „ГЛЦ 250Д 4МАТИК“ с рег. № Н 2828 ВТ, собственост на „Райфайзен Лизинг България“ ЕООД – клон Шумен. Около 17.30 часа на същия ден бил паркирал управляваното от него МПС на обособеното място за паркиране пред магазин за авточасти „ММ – 66“, находящ се на бул. „Симеон Велики“ № 16а в гр. Шумен срещу магазин „Ешрефоглу“. След като посетил намиращият се в непосредствена близост магазин за авточасти, сложил покупките в багажника на автомобила и предприел с товарния автомобил движение на заден ход, с цел излизане от обособеното място за паркиране. В същото време се приближил свидетелят В. С. Р. бутайки своя велосипет заедно със своите

приятели А. и Д., с неустановена по делото самоличност, движейки се по тротоара на бул. „Симеон Велики“. Жалбоподателят С.Д. преди да започне движение назад не се убедил, че пътят зад МПС е свободен и блъснал престояващият зад МПС малолетен пешеходец В. С. Р. В резултат на удара пострадалото дете паднало на тротоара и се ударило в педала на велосипеда. Въпреки, че възприел настъпването на произшествието, водачът С.Д. напуснал мястото на произшествието, като не останал на място и не уведомил компетентната служба на МВР, а продължил управлението на МПС в избраната посока. Тогава пострадалото дете се обадило по телефона на майка си – свидетелката С.И.Р. След това свидетелката Р. се обадила на телефон 112, за да потърси помощ и отишла на мястото на инцидента. Впоследствие на място пристигнали и екипи на ОД на МВР и на ЦСМП. Последният откарал пострадалия В.Р. в МБАЛ - Шумен, за оказване на медицинска помощ. Пристигналите полицейски служители провели разговор с пострадалото дете и със собственика на магазин за авточасти „ММ – 66“ – свидетелят Д.С.Г., след което прегледали видеозаписа от охранителните камери, монтирани на търговския обект и направили служебна справка с оглед установяване самоличността на напусналия участник. След като било установено, че процесния ден товарен автомобил, марка „Мерцедес“, модел „ГЛЦ 250Д 4МАТИК“ с рег. № Н 2828 ВТ е бил управляван от жалбоподателят С.Д., той бил призован да се върне на местопроизшествието. Жалбоподателят дал обяснения пред свидетелите С.С., С.С., С.К. – полицейски служители в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР -

гр. Шумен, в които не отрекъл, че действително е бил на обособеното място за паркиране пред магазин за авточасти „ММ – 66“ и че при движение на автомобила назад е ударил детето, което се е намирало зад автомобила, както и че парктроникът и камерата на автомобила не засекли наличието на дете зад автомобила. След установяване на водача на товарния автомобил, участник в процесното ПТП бил съставен Консативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2020-1038-218/ 04.06.2020 г., ведно с план - схема на ПТП. При огледа на товарния автомобил свидетелите С.К. и С.К. констатирали, че в резултат от произшествието в средната част на задната броня имало пресни следи от пръстите на пострадалото дете, но нямало деформации по автомобила, като направили фотоснимки на МПС. Впоследствие, след изясняване на всички обстоятелства около произшествието, на същата дата на жалбоподателят бил съставен и Акт за установяване на административно нарушение серия ГА, с № 251753. Актосъставителят е посочил, че с горното деяние от страна на С. Г. Д. са нарушени разпоредбите на чл. 40, ал. 1, предл. 2 от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „г“ от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „д“ от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на санкционираното лице, бил предявен, но Д. отказал да го подпише. Впоследствие се е възползвал от законното си право и е депозирал допълнителни писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, но били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка е издадено наказателно постановление № 20-0869-001909 от 12.06.2020 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Шумен, с което на С. Г. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Върбица, обл. Шумен, ул.

„Септемврийско въстание“ № 43 са наложени следните административни наказания, съответно: **1.** „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП за нарушение по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП; **2.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП; **3.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП; **4.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП; **5.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „г“ от ЗДвП и **6.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „д“ от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, от разпита в съдебно заседание на актосъставителя С. Б. С. и на свидетелите С. К. С., С. К. К., С. Д. Д., С.С.К., С.И.Р. Д.И.Р., В. С. Р., както и от присъединените на основание чл. 283 от НПК писмени доказателства. Изложената фактическа обстановка се изяснява и от приложеното и прието по делото ксерокопие на снимки, изготвени по реда на чл. 189, ал. 7 от ЗДвП. С най-голямо значение за изясняването на делото са показанията на свидетелите С. Б. С., С. К. С., С. К. К., С. Д. Д., С.С.К., С.И.Р. Д.И.Р. и В. С. Р.. Съдът кредитира същите, тъй като са последователни, безпротиворечиви и логични, а и се потвърждават от останалите събрани доказателства. Доколкото свидетелите не са се намирали в никакви особени отношения с нарушителят, които дори не са познавали и не извличат ползи от твърденията си, същите не могат да се считат за заинтересувани или предубедени, при което за съда не съществуват основания да не кредитира дадените показания и приема същите за достоверни и правдиви. Свидетелите С. Б. С. и С. К. С. заявяват, че регистрационният номер на превозното средство е бил предоставен от пострадалото от произшествието дете, както и че самоличността на водача е била установена след разговор със собственика на търговския обект – свидетеля Д. С. Г. и служебна справка. Свидетелите С.С., С.С., С.К. и С.К. са категорични, че пред тях жалбоподателят не е отрекъл, че е причинил ПТП, както и че е възприел настъпването му.

По делото като веществено доказателство са приложени и фотоснимки, отразяващи извършеното нарушение. Последните не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществени доказателствени средства по смисъла на [чл. 125, ал. 1 от НПК](#). Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т. н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по [чл. 102 от НПК](#), следва да се третираат като веществени доказателства по смисъла на [чл. 109, ал. 1 от НПК](#), тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението /в този смисъл изрично е Решение № 390/02.10.2009 г. по н. д. № 393/09 г.,

II н. о. на ВКС/. В случая приложените по делото фотоснимки потвърждават твърденията на свидетелите С.С., С.С., С.К. и С.К., че по управляваното от жалбоподателя ППС е имало следи от произшествието, тъй като е имало пресни следи от пръсти в средната част на задната броня. При това положение съдът намира, че показанията на свидетелите С.С., С.С., С.К. и С.К. следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като се потвърждават от напълно обективните данни от фотоснимките. Както беше посочено, от показанията на свидетелите се установява, че жалбоподателят е възприел настъпването на произшествието. Същият не е отрекъл това обстоятелство пред проверяващите, не е направил и възражения, че не е забелязал причиняването на произшествие, нито при съставянето на акта, нито в съответния срок след съставянето му. Напротив жалбоподателят възползвайки се от законното си право, в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е депозирал писмено обяснение, в което заявява: „...не съм избягал от местопроизшествието, а направих възможното да установя телесните повреди на пострадалото лице, на което единствено имаше одраскване от велосипеда, с който беше застанало зад паркирания от мен автомобил. ....Потеглих назад. В момента на потеглянето се задейства парктроника и веднага спрях. Бях изминал не повече от 15-20 см. Установих, че на земята има велосипед и едно дете на около 10-12 години седнало на земята.....“. При така установеното твърденията, изложени в жалбата, за недоказаност на нарушенията от обективна и субективна страна, следва да бъдат счетени за неоснователни и противоречащи на доказателствата по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят посредством разпита на свидетелите Д. С. Г. и К. Е. В., прави опит да установи коренно различна фактическа обстановка, а именно, че не е допуснатото соченото нарушение при управлението на процесния автомобил от жалбоподателя. Същата обаче не съответства на действителната фактическа обстановка и очевидно е израз на изградена защитна теза от страна на жалбоподателя, доколкото същата е противоречива и не се подкрепя от останалия, събран по делото доказателствен материал. Освен това, съдът намира основание да не кредитира показанията на свидетелят Д. С. Г. и поради близките отношения на същият с жалбоподателя. В този смисъл свидетелят Д.Г. заявява в съдебно заседание, че с Д. се познават отдавна, като редовен клиент на магазина, а синовете им са в приятелски отношения. Това до голяма степен прави показанията прекалено пристрастни и целящи единствено оневиняване на жалбоподателя. Още повече съдът намира основание да не кредитира показанията свидетелите Д.Г. и К.В. и поради обстоятелството, че същите не са присъствали при извършване на деянието и не са преки очевидци, поради което и не сочат релевантни за нарушенията факти.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, от правна страна следното:

Наказателното постановление № 20-0869-001909 от 12.06.2020 г. издадено от компетентен орган - от ВПД Началника на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Шумен, съгласно заповед Рег. № 812з – 515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. В хода на административно наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. При извършената служебна проверка съдът установи,

че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна.

В акта за установяване на административно нарушение, а в следствие и в наказателното постановление, нарушението е било описано пълно и ясно, като са били посочени всички елементи от обективната страна на състава му, както и допълнителните относими към него обстоятелства, т. е. вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща на санкционираното лице да разбере за извършването на какво конкретно нарушение е ангажирана административно-наказателната му отговорност, респективно да организира пълноценно защитата си, което той в крайна сметка е сторил в развито съдебно производство.

Производството е от административно - наказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху административно наказващия орган. Според разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

По отношение, описаното в пункт първи на наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението.

Съобразно разпоредбата на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП „Пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.

От материалите по делото се установява по безспорен начин, че жалбоподателят управлявайки товарен автомобил, марка „Мерцедес“, модел „ГЛЦ 250Д 4МАТИК“ с рег. № Н 2828 ВТ при движението си назад не се убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, причинил ПТП, удряйки престоляващият зад МПС малолетен пешеходец В. С. Р.. В подкрепа на това обстоятелство е съставения Консативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2020-1038-218/04.06.2020 г., ведно с план - схема на ПТП, в който подробно е отразена схемата на ПТП. В тази насока са и показанията на пострадалият свидетел В. С. Р., както и показанията на свидетелите С.С., С.С., С.К. и С.К., които са посетили местопроизшествието непосредствено след настъпване на ПТП-то и са установили последиците от същото, в т. ч. въз основа на обстоятелствата, споделени от самия нарушител и от пострадалото дете. Освен това при огледа на товарния автомобил свидетелите С.К. и С.К. констатирали, че в резултат от произшествието в средната част на

задната броня имало пресни следи от пръстите на пострадалото дете, но нямало деформации по автомобила, като направили фотоснимки на МПС.

Настоящият съдебен състав приема за безспорно установено от фактическа страна, че на визираната в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление дата – 04.06.2020 г. е възникнало ПТП, което е било причинено от жалбоподателя Д., при управление на товарен автомобил, марка „Мерцедес“, модел „ГЛЦ 250Д 4МАТИК“ с рег. № Н 2828 ВТ.

Самият жалбоподател не отрича, че на посочените дата, време и място е управлявал автомобила, включително и че е извършвал движение назад. При предявяване на акта за установяване на административно нарушение, жалбоподателят не е отразил възражения, че не е управлявал МПС на визираната дата и час. Не оспорва това обстоятелство и в депозираното в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН писмено обяснение. В цитирано обяснение жалбоподателя Д. заявява: „...Потеглих назад. В момента на потеглянето се задейства парктроника и веднага спрях. Бях изминал не повече от 15-20 см. Установих, че на земята има велосипед и едно дете на около 10-12 години седнало на земята.....“. Подписал е и изготвения от актосъставителя Консативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2020-1038-218/04.06.2020 г., ведно с план - схема на ПТП, в който той е посочен като участник в ПТП. Съдът намира, че в съставения акт за установяване на административно нарушение са отразени действителни факти и обстоятелства относно нарушение на [чл. 40, ал. 1 от ЗДвП](#). В процеса не се доказаха факти и обстоятелства, които биха обосновали становище на съда за различни констатации от тези отразени в акта, а оттам и за различни правни изводи от тези на административно - наказващия орган.

Ето защо поради изложеното съдът намира, че жалбоподателят действително не е изпълнил задължението си, визирано в разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, с което е осъществил от обективна и субективна страна състава на посоченото административно нарушение. За административните нарушения не се изисква пряк умисъл, като е достатъчно да са извършени непредпазливо. Съдът намира, че в конкретния случай се касае за непредпазливо деяние. Административно – наказващият орган правилно е квалифицирал нарушението, което е било осъществено, съобразил се е с действителната фактическа обстановка и е приложил съответната административно - наказателна разпоредба на Закона за движение по пътищата.

За посоченото нарушение административно-наказателната разпоредба на чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП предвижда наказание “глоба” в размер от 20 лева за водач, който нарушава правилата за движение назад. В този смисъл съдът намира, че по отношение на това нарушение административно - наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, като наказанието е определено правилно, във фиксирания размер, предвиден в закона, при което липсва възможност за по-нататъшна индивидуализация.

Освен това, настоящият съдебен състав споделя доводите на административно - наказващия орган, че деянието не следва да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Посоченото в наказателното постановление нарушение нарушението по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП е формално и признаците на състава му не изискват настъпването на определен вредоносен резултат. Само по себе си това обстоятелство не води до извод, че обществената опасност от деянието е незначителна. За осъществяване на нарушението е достатъчно от обективна страна наказаното лице да не е изпълнило задължението си при маневра назад и да причини ПТП. Имайки в предвид вида на нарушението и че същото касае конкретно нарушение, то съдът намира, че в настоящия случай разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН не може да бъде приложена, доколкото нарушението не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла на посочената законова норма.

По отношение на второто, описано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Правнорелевантните факти са установени по категоричен начин – налице е пътен инцидент с пострадал пешеходец, участие в който е взел и жалбоподателя. От това за водача са се породили стриктно регламентиранияте задължения, разписани в разпоредбата на [чл. 123, ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#). Задълбоченият им прочит сочи, че всяко едно от тях преследва постигането на определен резултат, обвързан с настъпилото ПТП и с разкриване механизма на осъществяването му. Основополагащо е задължението на водача да спре и установи последиците от произшествието и това задължение се поражда винаги при настъпил пътен инцидент.

Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП създава общо задължение за водача /участник в пътнотранспортно произшествие/, да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи, когато при произшествието са пострадали хора.

Съдът счита също и че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП](#) като участник в ПТП, при което е пострадал пешеходец – свидетеля В.С.Р.. Безспорно е установено, предвид събраните по делото доказателства, че С.Д., при движение назад с товарен автомобил, марка „Мерцедес“, модел „ГЛЦ 250Д 4МАТИК“ с рег. № Н 2828 ВТ, е предизвикал ПТП с пострадало дете, но е отпътувал, без да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи. При така установеното съдът намира, че безспорно е налице виновно извършено нарушение на цитираната норма от страна на жалбоподателя Д..

Съгласно наказателната разпоредба на [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП](#) се предвижда наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 до 6 месеца и „глоба“ от 50 лева до 200 лева, за водач на МПС, който наруши задълженията си като участник в ПТП.

Ето защо поради изложеното съдът намира, че за второто от описаните в

наказателното постановление нарушения жалбоподателят правилно и законосъобразно е санкциониран на основание [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДП](#), предвиждащ специално наказание за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП, като административно-наказващия орган е наложил наказания в минимален размер.

По отношение на третото, описано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

На следващо място, съдът приема и че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДП](#) като участник в ПТП, при което е пострадало дете - пешеходец.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, която е посочена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление като нарушена, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора, да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи.

Разпоредбата на [§ 6, т. 27 от ДР на ЗДвП](#) дефинира понятието „участник в пътнотранспортно произшествие“ като всеки, който е пострадал при произшествието или с поведението си е допринесъл за настъпването му. Доколкото настъпването на произшествието е резултат от поведението на жалбоподателя, същият безспорно се явява участник в ПТП по смисъла на цитираната разпоредба. Установено е по несъмнен начин, предвид събраните по делото доказателства, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП](#) - нито е останал на мястото на пътнотранспортното произшествие, нито е уведомил за него органите на МВР. Това се установява от показанията на всички свидетели и от самопризнанията на самия жалбоподател. Вместо това, същият е потеглил с автомобила си и по – късно е открит от органите на реда и отново се е върнал на местопроизшествието. Без значение за съставомерността на извършеното е и твърдението на жалбоподателя Д. в писменото обяснение по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, че „пострадалото дете е отказало да бъде закарано в дома му или че е напуснало местопроизшествието“, защото жалбоподателят във всички случаи е имал задължението да уведоми компетентните органи на МВР за инцидента и да остане на място до изясняване на случая.

За констатираното нарушение законосъобразно С.Д. е санкциониран на основание [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДП](#), предвиждащ специално наказание за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП, а именно: наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 до 6 месеца и „глоба“ от 50 до 200 лева.

Административно-наказващият орган правилно е издирил и приложил административно наказателната разпоредба на [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП](#) за установеното нарушение на задължения, като участник в ПТП с пострадал, като е наложил две санкции - в минималния размер на предвидената „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“.

По отношение на четвъртото, описано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Съобразно разпоредбата на [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДП](#), всеки участник в пътнотранспортно произшествие е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора, до пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи, съобразно необходимостта, да вземе мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не представлява опасност за него.

Безспорно в случая жалбоподателя Д. е водач на ППС по смисъла на [§ 6, т. 25 от ДР на ЗДвП](#) и участник в ПТП по смисъла на [§ 6, т. 27 от ДР на ЗДвП](#). Безспорно установено по делото е, че настъпило ПТП е довело до нараняване на свидетеля В.С.Р., явяващ се пострадало лице, което е наложило транспотирането му впоследствие до МБАЛ - Шумен, за оказване на медицинска помощ. Събраните по делото гласни доказателства и най-вече тези на свидетелите В.Р., С.С., С.С., С.К., С. Д., С.К., С.Р. и Д.Р. сочат по категоричен начин, че водачът Д. е напуснал местопроизшествието, без да укаже помощ и съдействие на пострадалото лице или да го придружи до медицинско заведение в най-близкото населено място, каквото е задължението му по [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП](#). Изложеното води до категоричен извод, че за жалбоподателя Д. е възникнало задължението по цитираната по-горе разпоредба, която той не е изпълнил.

Ето защо поради изложеното, съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е издирил и приложил административно наказателната разпоредба на [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП](#) за установеното нарушение на задължения, като участник в ПТП с пострадало лице, като е наложил две санкции - в минималния размер на предвидената „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“.

По отношение на петото, описано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „г“ от ЗДП](#), всеки участник в пътнотранспортно произшествие е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора, да не премества превозното средство, ако то не пречи на движението, както и да не променя състоянието му до идването на органите на Министерството на вътрешните работи, освен ако с него е необходимо да превози до лечебното заведение пострадалите, след което е длъжен веднага да се завърне на мястото на произшествието.

Смисълът на посоченото правило е ясен – чрез него се цели обезпечаване на обстановката с оглед евентуалната необходимост от извършване на следствени действия, в това число и на следите по управлявания автомобил, участващ в инцидента. В случая приобщените доказателства сочат по несъмнен начин, че водачът, напускайки мястото на ПТП, фактически е преместил превозното средство в нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „г“ от ЗДвП, без да е превозил пострадал до лечебно заведение.

Административно-наказващият орган правилно е издирил и приложил административно наказателната разпоредба на [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП](#) за установеното нарушение на задължения, като участник в ПТП с пострадал, като е наложил две санкции - в минималния размер на предвидената „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“.

По отношение на шестото, описано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение, съдът установи следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „д“ от ЗДП](#), всеки участник в пътнотранспортно произшествие е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора, да вземе мерки следите от пътнотранспортното произшествие да бъдат запазени до тяхното фиксиране или описване от компетентните служби.

Доказателственият материал установява с категоричност, че жалбоподателя С.Д. не го е изпълнил, което е наложило и ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Ето защо поради изложеното съдът намира, че за шестото от описаните в наказателното постановление нарушения жалбоподателят правилно и законосъобразно е санкциониран на основание [чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДП](#), предвиждащ специално наказание за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП, като административно-наказващия орган е наложил наказания в минимален размер.

Настоящият съдебен състав счита, че не са налице основания случаите да бъдат счетени за маловажни по смисъла на [чл. 28 от ЗАНН](#), тъй като същите не се отличават с по-малка тежест от обичайните нарушения от този вид. Напротив, в резултат от първото нарушение не само е създадена опасност за движението, но е настъпило и ПТП, а останалите пет нарушения са обусловили необходимост от предприемане на множество действия от службите за контрол за установяването на самоличността на нарушителя.

Относно възражението за допуснато съществено процесуално нарушение при издаването на наказателното постановление, съдът намира същото за неоснователно. Разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН дава възможност на разследващия орган да извърши разследване на спорните обстоятелства, ако установи, че има такива. Преценката обаче на тази необходимост законът предоставя на самия решаващ административен орган. Още повече, в конкретният случай жалбоподателят не е отрекъл обстоятелството за настъпило ПТП пред проверяващите, не е направил и възражения, а по депозираните такива в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН наказващият орган е извършил допълнителна проверка.

Следва да се отбележи също, че по силата на [чл. 53, ал. 2 от ЗАНН](#) наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност на акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случая извършването на шестте нарушения е безспорно. Самоличността на нарушителя също е установена по несъмнен начин - от показанията на свидетелите С.С., С.С., С. в К., С. Д., С.К., С.Р., Д.Р., В.Р., а и от показанията на свидетеля Д. С. Г..

Относно възражението на жалбоподателя за допуснато съществено процесуално нарушение при съставянето на наказателното постановление, изразяващо се нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, съдът счита същото за неоснователно. В акта за установяване на административно нарушение, а в следствие и в наказателното постановление, нарушенията били описани пълно и ясно, като били посочени всички елементи от обективната страна на състава им, както и допълнителните относими към тях обстоятелства. По този начин, била осигурена възможност на нарушителя да разбере за извършването на какви конкретни нарушения е ангажирана административно-наказателната му отговорност, респективно да организира пълноценно защитата си, което той в крайна сметка сторил в развитото се съдебно производство. Критерият, по който се разграничават съществените от несъществените нарушения е преценката доколко това нарушение е довело до накърняване на правото на защита на наказаното лице /в т. см. Решение от 01.04.2009 г. по КАНД № 52/2009 г. на ШАС/.

Съдът намира за необходимо да посочи, че според Решение № 208/07.07.2016 г., постановено по КАНД № 167/2016 г. на ШАС: „няма как да са допуснати съществени процесуални нарушения, след като районният съд е стигнал до извода, че извършеното от дружеството нарушение е безспорно установено. Нарушенията на процесуалните правила са съществени само когато, ако не са допуснати, би могло да се стигне до друг извод относно извършено ли е нарушение и от кого“. При тази позиция на касационната инстанция за първоинстанционния съд не остава друга възможност, освен да се съобрази с въведената съдебна практика и да приеме, че не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като в случая извършването на процесните нарушения са установени по безспорен начин. Санкционните норми също така са определени правилно, като наказанията са наложени на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП и чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, предлагащи санкция при нарушение на чл. 40, ал. 1 от с. з., респ. чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „г“ от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „д“ от ЗДвП, какъвто е и процесният случай.

Ето защо съдът счита, че административно-наказателното производство е протекло при липса на съществени процесуални нарушения. По-конкретно, акта за установяване на административно нарушение е издаден от компетентен орган, притежава изискуемите съобразно разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН реквизити, а при издаването на атакуваното наказателно постановление – тези на чл. 53 от ЗАНН. При извършената служебна проверка съдът установи, че както в акта за установяване на административно нарушение, така и в издаденото наказателно постановление нарушението е описано достатъчно ясно, като позволява на жалбоподателя да разбере за какво е санкциониран.

В тази връзка, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление се явява

правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло, а жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Предвид направеното искане от страна на процесуалния представител на административнонаказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#) /обн. ДВ, бр. 24/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г./, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право на разноски по реда на АПК. Според нормата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноски следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разносните разпоредбата на [чл. 63, ал. 5 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /както е в случая за ОД на МВР – гр. Шумен/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/](#). Доколкото в съпроводителното писмо не е посочен конкретен размер на поисканото юрисконсултско възнаграждение, а и в съдебно заседание не е представен списък на разносните, то съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя възнаграждение на юрисконсулта, представляващ административнонаказващия орган - ОД на МВР – гр. Шумен по делото, в размер на 100 /сто/ лв., която следва да се присъди в тежест на дружеството - жалбоподателя, която сума следва да се заплати от последния по сметка на ОД на МВР – гр. Шумен.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 20-0869-001909 от 12.06.2020 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Шумен, с което на С. Г. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Върбица, обл. Шумен, ул. „Септемврийско въстание“ № 43 са наложени следните административни наказания, съответно: **1.** „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП за нарушение по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП; **2.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП; **3.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП; **4.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП; **5.** „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б.

„Г“ от ЗДвП и **6. “глоба”** в размер на 50 /петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „д“ от ЗДвП, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА С. Г. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Върбица, обл. Шумен, ул. „Септемврийско въстание“ № 43, **да заплати** по сметка на ОД на МВР – гр. Шумен сумата в размер на 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____